

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: obchodní společnost **WWTP DKNL, s. r. o.**, se sídlem v Praze 10 - Vršovicích, Moskevská 63, zast. Mgr. Milanem Šikolou, advokátem se sídlem v Semilech, Bavlňánská 137, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem v Praze 1, Těšnov 65/17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2012, čj. 117510/2012-MZE-15111, t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 1. 10. 2012 domáhala přezkoumání shora citovaného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále také jen „krajský úřad“) ze dne 21. 5. 2012, čj. 2229/ZP/2012-33, jímž byla žalobkyni uložena pokuta za spáchání správního deliktu dle § 33 odst. 5 písm. a) a odst. 9 písm. e) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), ve výši 250.000,- Kč a současně uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že krajský úřad uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 33 odst. 5 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť se měla dopustit protiprávního jednání tím, že ve dnech 6. 2. 2012 v době od 6 do 22 hod., 7. 2. 2012 v době od 4 do 18 hod. a od 21 do 24 hod. a 8. 2. 2012 v době od 0.00 hod. do 18.15 hod. nedovoleně přerušila čištění odpadních vod z kanalizačního systému města Dvůr Králové nad Labem na čistírně odpadních vod ve Dvoře Králové nad Labem (dále také jen „ČOV“) a jednala tak v rozporu s ustanovením § 9 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích, v rozporu s provozním řádem pro trvalý provoz ČOV Dvůr Králové nad Labem a v rozporu s provozní smlouvou ze dne 29. 4. 2005. Tím byla naplněna skutková podstata správního deliktu obsažená v ustanovení § 33 odst. 5 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, a žalobkyni proto byla uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč s povinností nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000,- Kč.

V reakci na odvolací námitky žalovaný označil žalobkyní uváděné stanovení ceny jednostranně vlastníkem či provozovatelem ČOV za mylný výklad rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 17. 9. 2007, čj. 3329/2007-16330. Uvedl, že v textu rozhodnutí uvedený výrok „*stanovovala v souladu s platnými předpisy*“ odkazuje na postup při tvorbě ceny v souladu s jednotlivými ustanoveními zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 450/2009 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, ve znění pozdějších předpisů, nikoliv na právo společnosti stanovovat jednostranně cenu za čištění odpadních vod. Protože vodovody a kanalizace patří do odvětví s přirozeným monopolem, kde má prodávající určité výhodnější postavení vůči kupujícímu, jsou voda pitná a voda odpadní odvedená zařazeny do seznamu s regulovanými cenami. Cenovým regulačním orgánem v oblasti vodního hospodářství je Ministerstvo financí, které vzhledem k diferencovaným místním podmínkám zvolilo formu věcného usměrňování cen. Do takto regulované ceny lze promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a daň podle zvláštních právních předpisů. Tato regulace je stanovena výměrem a je spolu s podrobnostmi o tom, co nelze zahrnout do ceny, popsána v každoročně vydávaném výměru zveřejněném Ministerstvem financí v Cenovém věstníku. Z uvedeného dle žalovaného jednoznačně plyne, že cena pro stočné se nestanovuje, ale sjednává, a to jak u cen pro vodné a pro stočné u odběratelů, ale také pro cenu za převzetí odpadních vod k čištění mezi vlastníky provozně souvisejících kanalizací.

K odvolací námitce, že provozovatel přerušil přebírání odpadních vod v ČOV oprávněně (pro neplacení městem za tuto službu), žalovaný připustil, že rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 17. 9. 2007 bylo v bodě 4, části „Práva společnosti EVORADO IMPORT“, umožněno společnosti EVORADO IMPORT, a. s. (dále jen „společnost EVORADO“), přerušit nebo omezit přebírání odpadních vod k čištění po předchozím upozornění v případě prodlení odběratele služby s placením podle sjednaného způsobu úhrady stočného po dobu delší než 60 dnů. Vzhledem ke skutečnosti, že do dnešního dne nebyla dohodnuta cena ani sjednán způsob úhrady platby za čištění odpadních vod mezi městem Dvůr Králové nad Labem a společností

EVORADO, příp. se žalobkyní, však nelze dle žalovaného uvedené ustanovení na tento případ použít.

Žalovaný dále poukázal na nutnost čištění odpadních vod jako veřejný zájem a v tomto směru odkázal na ustanovení § 1 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích. Přerušení provozování ČOV bez navazujícího zajištění náhradního způsobu čištění odpadních vod proto bylo v přímém rozporu s veřejným zájmem.

K otázce týkající se pravidelných měsíčních plateb města Dvůr Králové nad Labem provozovateli ČOV ve výši 1.673.000,- Kč uložených předběžným opatřením Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 9. 11. 2005 žalovaný uvedl, že jeho platnost byla pouze do doby vykonatelnosti rozhodnutí ve věci samé. Předmětné předběžné opatření vodoprávního úřadu proto platilo pouze do doby nabytí právní moci rozhodnutí téhož vodoprávního úřadu o úpravě vzájemných práv a povinností vlastníků provozně související kanalizace pro veřejnou potřebu vydaného dne 22. 9. 2006. Uvedené rozhodnutí posléze pozbylo platnosti dnem nabytím právní moci rozhodnutí Ministerstva zemědělství čj. 3329/2007-16330 ze dne 17. 9. 2007, kterým bylo v uvedené věci znovu rozhodováno v důsledku změny kompetence v novele zákona o vodovodech a kanalizacích z roku 2006.

Žalovaný současně zdůraznil, že ani otázka výše ceny za čištění odpadních vod nemohla být pro dané sankční řízení relevantním údajem. Město Dvůr Králové nad Labem pravidelně platí provozovateli částku, kterou je možno označit jako zálohu za sjednané čištění odpadních vod, ve výši 1.673.000,- Kč, a správní orgán není oprávněn k posuzování, zda je tato částka adekvátní a dostačující k řádnému provozu čistírny odpadních vod.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhla jeho zrušení.

Předně popsala okolnosti provozování kanalizace ve Dvoře Králové nad Labem. Síť kanalizačních stok je ve vlastnictví města Dvůr Králové nad Labem, zatímco ČOV vlastní od roku 2005 společnost EVORADO (před ní byla vlastníkem společnost TIBA, a. s.) a od května 2005 do dubna 2012 provozovala zmíněnou ČOV žalobkyně. Po celou dobu panovala mezi městem a společností EVORADO, potažmo žalobkyní, neshoda o obsahu vzájemných práv a povinností, zejména o výši ceny za čištění odpadních vod. Dle žalobkyně se správní orgány v souladu s ustanovením § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích pokoušely spornou situaci řešit, a to ve třech řízeních. V prvním řízení vydal Městský úřad Dvůr Králové nad Labem dne 22. 9. 2006 rozhodnutí o úpravě vzájemných práv a povinností mezi vlastníky provozně souvisejících částí kanalizace ve Dvoře Králové nad Labem na dobu do konce roku 2006. Ve druhém řízení vydal Městský úřad Dvůr Králové nad Labem již dne 9. 11. 2005 předběžné opatření, kterým byla městu uložena povinnost platit společnosti TIBA, a. s., zálohu za čištění odpadních vod v ČOV ve výši 1.673.000,- Kč, a to až do rozhodnutí ve věci samé. Ve třetím řízení vydal žalovaný dne 17. 9. 2007 rozhodnutí o úpravě vzájemných práv a povinností vlastníků provozně

souvisejících částí kanalizace ve Dvoře Králové nad Labem, kterým upravil vztahy účastníků obecně na dobu neurčitou.

Žalobkyně dále uvedla, že podle smlouvy o provozování předmětné ČOV uzavřené žalobkyní jako provozovatelem ČOV a vlastníkem tohoto zařízení náleželo žalobkyni právo na úplatu za čištění odpadních vod. Ta ji vypočítanou jako součet ekonomicky oprávněných nákladů přiměřeného zisku a daně z přidané hodnoty účtovala Městu Dvůr Králové nad Labem. Město však nikdy tuto účtovanou cenu nehradilo a všechny faktury vracelo jako neoprávněné. Na místo účtovaných cen platilo pouze částku stanovenou předběžným opatřením Městského úřadu ze dne 9. 11. 2005 ve výši 1.673.000,- Kč měsíčně, která byla cca dvakrát nižší než žalobkyní účtovaná. V důsledku nehrazení účtovaných cen se žalobkyně dostala do svízelné finanční situace, proto v únoru 2012 přerušila přebírání odpadních vod z městské kanalizace k čištění v ČOV.

Žalobkyně připustila, že provoz předmětné ČOV ve dnech 6. 2. až 8. 2. 2012 skutečně přerušila, avšak tento postup byl dle jejího názoru oprávněný, neboť k přerušení čištění odpadních vod bylo přistoupeno z důvodu prodlení města Dvůr Králové nad Labem s placením ceny za tuto službu. K tomu ji opravňovalo rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2007.

Vyjádřila nesouhlas s výtkou orgánu prvního stupně, že byla v případě přerušení přebírání odpadních vod vždy zároveň povinna zajistit náhradní výkon této služby. S poukazem na bod 11. části „Povinnosti společnosti EVORADO IMPORT, a. s.“ zdůraznila, že povinnost zajistit náhradní přebírání odpadních vod se vztahuje pouze na ty případy, kdy je provoz čistírny přerušen z důvodu plánovaných oprav a udržovacích a revizních prací. V jejím případě však bylo čištění přerušeno z odlišného důvodu – pro neplacení za tuto službu, proto nebyla povinna zajišťovat svoje služby náhradním způsobem.

Žalobkyně má zato, že ze zmíněného rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2007 je zřejmé, že výše ceny za čištění odpadních vod má být jednostranně určována vlastníkem či provozovatelem ČOV. V bodě 4. části „Práva Města Dvůr Králové nad Labem“ je dle jejího názoru konkrétně uvedeno, že tato cena má být stanovována (nikoliv sjednávána) postupem závazným pro věcně usměrňované ceny. Žalovaný zjevně upravil tuto cenu shodně s konstrukcí stočného. V této souvislosti žalobkyně poukázala i na vyhlášku č. 450/2009 Sb. a opatření obecné povahy vydané žalovaným pod č. 22402/2006-16330, z nichž dle jejího názoru vyplývá, že výše stočného má být určena výpočtem provedeným provozovatelem, nikoliv dohodou stran nebo správním či soudním rozhodnutím, což pak nutně platí i pro cenu za čištění odpadních vod.

Ke splatnosti ceny žalobkyně uvedla, že ta sice může být sjednána, avšak pokud taková dohoda uzavřena není, nezbyvá, než uplatnit pravidlo obsažené v ustanovení § 340 odst. 2 obchodního zákoníku o uhrazení dluhu bez zbytečného odkladu po požádání věřitelem. V daném případě se Město Dvůr Králové nad Labem neuhrazením faktur za čištění odpadních vod dostalo do prodlení a byly tak naplněny

podmínky, za nichž byla žalobkyně oprávněna podle shora uvedeného rozhodnutí žalovaného přerušit přebírání odpadních vod z městské kanalizace k vyčištění v ČOV.

Žalobkyně rovněž nesouhlasila se závěrem žalovaného, že zmíněné předběžné opatření pozbylo účinnosti rozhodnutím ve věci samé, čímž má být rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 22. 9. 2006. Rozdíl mezi oběma řízeními je dle žalobkyně patrný z odlišných čísel jednacích a účastníků na straně vlastníka ČOV (v jednom případě TIBA, a. s., ve druhém společnost EVORADO). Je proto vyloučeno, že by předběžné opatření pozbylo účinnosti vydáním rozhodnutí ze dne 22. 9. 2006 a město Dvůr Králové nad Labem je předběžným opatřením nadále vázáno. To je také pravým právním titulem pobíraných pravidelných měsíčních záloh 1.673.000,- Kč od města Dvůr Králové nad Labem. Naproti tomu cenu za čištění odpadních vod neplatí město ani zčásti.

Žalobkyně rovněž nesouhlasila s argumentací žalovaného, že nemohl přihlídnout k námitce nedostatečné výše plateb Města Dvůr Králové nad Labem, protože nemá oprávnění posoudit otázku výše ceny. Žalobkyně má zato, že nebyl-li správní orgán schopen vyvrátit její námitku, že platby města Dvůr Králové nad Labem byly nižší než dle jejího názoru oprávněně účtovaná cena, měl řízení o uložení pokuty zastavit a nikoli přičíst tuto skutečnost k její tíži.

Žalobkyně uzavřela, že přerušení přebírání odpadních vod k vyčištění na předmětné ČOV ve dnech 6. – 8. 2. 2012 bylo oprávněným a zákonným postupem.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Označil za nepřijatelné, aby veřejná povinnost, na jejímž plnění má zájem společnost jako celek, byla respektována pouze pod podmínkou respektování soukromoprávního vztahu, resp. byla v akcesorickém vztahu s ryze soukromoprávním obligačním vztahem mezi městem Dvůr Králové nad Labem a žalobkyní. Dle jeho názoru je nepřijatelné, aby veřejnost byla v podstatě v ručitelském postavení vůči městu Dvůr Králové nad Labem v tom smyslu, že v případě nesplnění soukromoprávního závazkového vztahu dojde bez dalšího k negativnímu následku s účinky erga omnes, resp. vůči subjektům, v jejichž dosahu čistička (ne)splňuje účel, pro který byla nainstalována. Připomněl, že ČOV Dvůr Králové nad Labem slouží veřejné potřebě ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích a její provoz je ve veřejném zájmu. Přerušením čištění odpadních vod na ČOV byl narušen veřejný zájem, tj. nečištěné odpadní vody byly bez čištění převedeny do vodního toku Labe. To mělo za následek, že nečištěné odpadní vody ohrožily povrchové vody, tedy bezprostředně i zdraví lidí, resp. životní prostředí jako celek. Žalobkyně se tedy dopustila protiprávního jednání a opačný výklad by byl dle žalovaného popřením vztahu mezi soukromým a veřejným právem, jakož i popřením institutu veřejného zájmu a samotného účelu zákona o vodovodech a kanalizacích.

Žalovaný dále upozornil na skutečnost, že žalobkyně dovozuje peněžité prodloužení výlučně ze svého subjektivního výkladu, ačkoliv ze samotné žaloby vyplývá,

že posouzení, zda-li bylo město Dvůr Králové nad Labem v prodlení nebo nikoliv, je velice komplikovanou otázkou. I kdyby měla právní titul spočívající v prodlení města Dvůr Králové nad Labem, kterého se dovolává, svým jednáním naplnila všechny znaky příslušného správního deliktu. K samotné otázce existence prodlení dále uvedl, že mezi žalobkyní a městem Dvůr Králové nad Labem nebyla ani na smluvní bázi ani oficiálním způsobem stanovena výše peněžitého plnění. Názor žalobkyně, že výše ceny za čištění odpadních vod má být jednostranně určována vlastníkem či provozovatelem ČOV a stanovována (tedy nikoliv sjednávána) postupem závazným pro věcně usměrňované ceny, označil za chybný a v tomto směru odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byl tento názor žalobkyně vyvrácen. Vzhledem k tomu, že výše plnění nebyla k rozhodnému datu, tj. ke dnům, kdy žalobkyně porušila svou povinnost, stanovena, resp. konkrétně dohodnuta ani smluvním ani oficiálním způsobem, nemohlo dojít k prodlení s peněžitým plněním.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání dle jeho ustanovení § 51, když účastníci s tímto postupem souhlasili. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Mezi účastníky není sporu o tom, že ve shora konkretizovaných hodinách ve dnech 6. až 8. 2. 2012 došlo k přerušení přebírání odpadních vod k vyčištění na předmětné ČOV jejím provozovatelem, tj. žalobkyní. Spornou je otázka, zda přerušení přebírání odpadních vod k vyčištění bylo oprávněným postupem žalobkyně jako provozovatele a tedy i postupem zákonným, jak tvrdí žalobkyně, resp. zda okolnosti případu tvrzené žalobkyní vylučují protiprávnost jejího jednání.

Z předloženého správního spisu mimo jiné vyplynulo, že předchozí vlastník ČOV ve Dvoře Králové, tj. společnost TIBA, a. s., uzavřela dne 29. 4. 2005 se společností WAIPAHU, s. r. o. (název společnosti byl rozhodnutím valné hromady změněn na WWTP DKNL, s. r. o.), nájemní smlouvu a smlouvu o provozování ČOV Dvůr Králové nad Labem. Smlouva upravovala vzájemná práva a povinnosti účastníků včetně stanovení povinnosti provozovatele řádně užívat ČOV k účelu, pro který byl nájem sjednán, tj. k provozování čistírny odpadních vod dle zákona o vodovodech a kanalizacích, a pečovat o předmět nájmu, udržovat jej v provozuschopném a způsobilém stavu a dodržovat mimo jiné i provozní předpisy vztahující se k předmětu nájmu. Dne 1. 6. 2005 uzavřela společnost EVORADO jako nový vlastník předmětné ČOV s žalobkyní jako provozovatelem dodatek č. 1 k uvedené nájemní smlouvě a smlouvě o provozování ČOV, ve kterém obě společnosti shodně konstatovaly, že s převodem vlastnického práva k ČOV došlo i k převodu všech práv a povinností plynoucích ze zmíněné smlouvy na společnost EVORADO jako nového vlastníka.

Vzhledem k tomu, že mezi vlastníkem ČOV a městem Dvůr Králové nad Labem nedošlo k dohodě o obsahu vzájemných práv a povinností (především v otázce výše ceny za čištění odpadních vod), vydal dne 9. 11. 2005 Městský úřad Dvůr Králové

nad Labem předběžné opatření, kterým byla městu uložena povinnost platit tomuto vlastníkově, tj. v té době společnosti TIBA, a. s., zálohu za čištění odpadních vod v ČOV ve výši 1.673.000,- Kč, a to až do rozhodnutí ve věci samé. Následně dne 22. 9. 2006 vydal Městský úřad Dvůr Králové nad Labem rozhodnutí čj. OŽP/32847-05/4761-05/ott o úpravě vzájemných práv a povinností mezi městem Dvůr Králové nad Labem jako vlastníkem veřejné kanalizace ve Dvoře Králové nad Labem a společností EVORADO jako v té době vlastníkem navazujícího vodního díla „Společná čistírna odpadních vod“ ve Dvoře Králové nad Labem. Ohledně jejich vzájemných práv bylo v tomto rozhodnutí uvedeno, že město má vůči společnosti EVORADO právo na zajištění čištění odpadních vod přiváděných veřejnou kanalizací města Dvůr Králové nad Labem na vodním díle „Společná čistírna odpadních vod“ ve Dvoře Králové nad Labem a společnost EVORADO má vůči městu Dvůr Králové nad Labem nárok na úhradu poskytovaných služeb spojených s čištěním odpadních vod na vodním díle „Společná čistírna odpadních vod“ ve Dvoře Králové nad Labem. Toto rozhodnutí upravovalo vztahy mezi účastníky pouze do konce roku 2006. V souvislosti se změnou zákona o vodovodech a kanalizacích v části upravující působnost orgánů veřejné správy vydal žalovaný dne 17. 9. 2007 rozhodnutí čj. 3329/2007-16330 o úpravě vzájemných práv a povinností vlastníků provozně souvisejících částí kanalizace ve Dvoře Králové nad Labem, kterým upravil obecně vztahy těchto subjektů na dobu neurčitou. Podrobně v něm rozepsal práva a povinnosti jak města Dvůr Králové nad Labem, tak žalobkyně. Pokud jde o cenu za čištění odpadních vod, v části nazvané Práva a povinnosti města Dvůr Králové nad Labem, bodě 4. uvedl: „aby se cena pro stočné (čištění odpadních vod) stanovovala v souladu s platnými cenovými předpisy ... vlastní výpočet aby se prováděl v tabulkové formě podle opatření obecné povahy vydaného Ministerstvem zemědělství 19. 9. 2006 čj. 22402/2006-16330“. Tímto rozhodnutím mimo jiné přiznal společnosti EVORADO i právo „přerušit nebo omezit přebírání odpadních vod k čištění po předchozím upozornění v případě prodlení odběratele služby s placením podle sjednaného způsobu úhrady stočného po dobu delší než 60 dnů“ (bod 4. písm. b/ části nazvané Práva společnosti EVORADO IMPORT, a. s.). Právně společnosti EVORADO bylo mimo jiné i to, aby konkrétní práva a povinnosti na ČOV byly podle tohoto rozhodnutí vykonávány provozovatelem ČOV a aby tímto provozovatelem byla žalobkyně (bod 11. stejné části zmíněného rozhodnutí).

Zákon o vodovodech a kanalizacích upravuje některé vztahy vznikající při rozvoji, výstavbě a provozu vodovodů a kanalizací sloužících veřejné potřebě, přípojek na ně, jakož i působnost orgánů územních samosprávných celků a správních úřadů na tomto úseku (§ 1 odst. 1 tohoto zákona). Dle odstavce druhého téhož ustanovení se vodovody a kanalizace pro veřejnou potřebu zřizují a provozují ve veřejném zájmu. Práva a povinnosti vlastníka vodovodu nebo kanalizace vymezuje ustanovení § 8 zákona citovaného zákona. Jeho odstavec první stanoví, že vlastník vodovodu nebo kanalizace je povinen zajistit jejich plynulé a bezpečné provozování. Dle odstavce druhého může vlastník vodovodu nebo kanalizace uzavřít smlouvu o provozování vodovodu nebo kanalizace s provozovatelem. Vlastníci vodovodů nebo kanalizací provozně souvisejících, popřípadě jejich částí provozně souvisejících, upraví svá vzájemná práva a povinnosti písemnou dohodou tak, aby bylo zajištěno kvalitní a plynulé provozování vodovodu nebo kanalizace. Nedojde-li k

písemné dohodě, rozhodne o úpravě vzájemných práv a povinností mezi nimi ministerstvo (odstavec třetí cit. ustanovení). Mezi povinnosti provozovatele patří dle ustanovení § 9 zákona o vodovodech a kanalizacích povinnost provozovat vodovod nebo kanalizaci v souladu s právními předpisy, kanalizačním řádem, podmínkami stanovenými pro tento provoz rozhodnutími správních úřadů a v souladu se smlouvou uzavřenou podle [§ 8 odst. 2](#), současně je oprávněn mimo jiné přerušit nebo omezit dodávku vody a odvádění odpadních vod do doby, než pomine důvod přerušení nebo omezení rovněž v případě prodlení odběratele s placením podle sjednaného způsobu úhrady vodného nebo stočného po dobu delší než 30 dnů (§ 9 odst. 6 cit. zákona). Dle ustanovení § 33 odst. 5 písm. a) se provozovatel dopustí správního deliktu tím, že provozuje vodovod nebo kanalizaci v rozporu s požadavky podle [§ 9 odst. 1](#) zákona. Právník pak za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila (§ 34 téhož zákona.).

Z citovaných ustanovení [zákona o vodovodech a kanalizacích](#) je zřejmé, že zákon výslovně deklaruje veřejný zájem na řádném chodu vodovodů a kanalizací ([§ 1 odst. 2](#) zákona). Jak je uvedeno v [§ 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích](#), kanalizace je soubor skládající se ze samostatných staveb a zařízení zahrnující kanalizační stoky k odvádění odpadních vod a srážkových vod, kanalizační objekty, čistírny odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizace. Je tedy nepochybné, že provozně související část kanalizace, tj. konkrétně i předmětná ČOV, je částí kanalizace sloužící veřejné potřebě ve smyslu [§ 1 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích](#) a její provoz je ve veřejném zájmu.

Žalobkyně se stala provozovatelem předmětné ČOV na základě nájemní smlouvy a smlouvy o provozování ČOV Dvůr Králové nad Labem (a jejího dodatku č. 1). Tím na sebe převzala mimo jiné práva a povinnosti provozovatele ČOV stanovené zákonem o vodovodech a kanalizacích a stala se (současně s vlastníkem předmětné ČOV) subjektem, kterým veřejné právo (zde zákon o vodovodech a kanalizacích) může stanovit povinnosti, které mají tyto subjekty vůči státu. Ke stanovení těchto veřejnoprávních povinností zákonem dochází na základě potřeby chránit základní společenské statky a hodnoty, které jsou označeny a chápány jako veřejný zájem. Nutnost ochrany veřejného zájmu poté vede k regulaci vztahu mezi státem a soukromým subjektem zákonem a od porušení závazků v tomto veřejnoprávním vztahu (výslovně stanovených zákonem) se pak odvíjí i odpovědnost adresáta této povinnosti a případná zákonem stanovená sankce za její porušení. V případě žalobkyně jde o úpravu provozování ČOV jako části kanalizace, přičemž regulace této její činnosti zákonem se opírá o ochranu veřejného zájmu spočívajícího v ochraně životního prostředí, zejména aby nečištěné odpadní vody nebyly bez čištění vypouštěny do vodního toku, neboť ochrana a zachování jakosti a zdravotní nezávadnosti vodních zdrojů je bezesporu veřejným zájmem.

Zásadní spornou otázkou bylo to, zda přerušení přebírání odpadních vod k vyčištění žalobkyní bylo, jak sama tvrdí, postupem oprávněným a tedy i zákonným. Na podporu svého názoru poukázala na rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2007,

konkrétně bod 4. písmeno b) části Práva společnosti EVORADO IMPORT, a. s., přičemž tvrdí, že město Dvůr Králové nad Labem nehradilo cenu za čištění odpadních vod, kterou jako provozovatel ČOV účtovala, a bylo tak po léta v prodlení s jejím placením. S tímto názorem žalobkyně se krajský soud neztotožnil.

Jak bylo již uvedeno výše, žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 9. 2007, čj. 3329/2007-16330, upravil obecně vztahy účastníků jako vlastníků provozně souvisejících částí kanalizace ve Dvoře Králové nad Labem na dobu neurčitou. Žalobkyní zmiňovaný bod 4. písmeno b) části Práva společnosti EVORADO IMPORT, a. s., stanovil právo přerušit nebo omezit přebírání odpadních vod k čištění po předchozím upozornění v případě prodlení odběratele služby s placením podle sjednaného způsobu úhrady stočného po dobu delší než 60 dnů.

Mezi vlastníky provozně souvisejících částí kanalizace však k žádnému konkrétnímu sjednání úhrady za čištění odpadních vod nedošlo. Právě proto také do současnosti vedou i u zdejšího soudu soudní spory týkající se zejména výše této úplaty. Pokud bylo citovaným rozhodnutím správního orgánu stanoveno pouze to, že cena za stočné (za čištění odpadních vod) by se měla stanovit v souladu s cenovými předpisy a provádět v tabulkové formě (v bodě 4. části nazvané Práva a povinnosti města Dvůr Králové nad Labem), nelze toto ustanovení vykládat tak, že došlo „ke sjednání“ úhrady za čištění odpadních vod (tj. dle terminologie použité v rozhodnutí „úhrady stočného“), se kterou by bylo město Dvůr Králové nad Labem v prodlení.

Ze zmíněného rozhodnutí pak nelze dle názoru krajského soudu dovodit ani to, že by vlastník či provozovatel ČOV cenu za čištění odpadních vod určoval jednostranně. V rozhodnutí je mezi právy města Dvůr Králové nad Labem stanoveno, aby se cena pro čištění odpadních vod „stanovovala v souladu s platnými cenovými předpisy“. Jak správně uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, byl tím vyjádřen odkaz na postup dle jednotlivých ustanovení zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 450/2009 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, ve znění pozdějších předpisů, nikoliv právo žalobkyně jednostranně stanovovat cenu. Tvorba cen může být cenovým orgánem usměrněna pouze v případech taxativně vymezených zákonem o cenách (§ 1 odst. 6 zákona), přičemž právě i odvedená odpadní voda je v seznamu s regulovanými cenami zařazena. Do regulované ceny (v tomto případě věcně usměrňované) lze promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a daň. Ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk jsou pak definovány zejména v poslední zmíněné vyhlášce č. 450/2009 Sb. Tato regulace se každoročně stanoví rozhodnutím (výměrem) Ministerstva financí a je spolu s podrobnostmi o tom, co nelze zahrnout do ceny, zveřejňována v Cenovém věstníku Ministerstva financí. Z uvedeného je zřejmé, že výši ceny za čištění odpadních vod neurčuje jednostranně vlastník či provozovatel příslušného zařízení. Její sjednání je však regulováno cenovým regulačním orgánem.

Pokud tedy jde o úhradu za čištění odpadních vod v posuzovaném případě, ta dosud sjednána nebyla. Ze správního spisu vyplývá, že Město Dvůr Králové nad Labem hradilo žalobkyni jako provozovateli ČOV od listopadu 2005 zálohy na cenu

za čištění odpadních vod ve výši 1.673.000,- Kč měsíčně, a to dle rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem jako vodoprávního úřadu ze dne 9. 11. 2005, čj. OŽP/53388-05/7423-05/ott. To bylo jako předběžné opatření vydáno v řízení o úpravě vzájemných vztahů mezi Městem Dvůr Králové nad Labem jako vlastníkem kanalizační sítě a společností TIBA, a. s., jako tehdejším vlastníkem čističky odpadních vod. Společnost TIBA, a. s., následně postoupila pohledávky z tohoto rozhodnutí smlouvou právě na žalobkyni jako provozovatele a té Město Dvůr Králové nad Labem i nadále poskytovalo tuto částku. Žalobkyně tvrdí, že nejde o platby za její služby (tj. za provozování ČOV), tj. že cenu za čištění odpadních vod neplatí město ani zčásti, ale že „pravým právním titulem“ pobíraných pravidelných měsíčních záloh po 1.673.000,- Kč je předmětné předběžné opatření. Ani tomuto názoru však nelze dle krajského soudu přisvědčit. Jestliže byla výrokem předmětného rozhodnutí ze dne 9. 11. 2005 uložena na straně jedné společnosti TIBA, a. s., „povinnost zajistit čištění odpadních vod“ a na straně druhé Městu Dvůr Králové nad Labem povinnost „za čištění odpadních vod z veřejné kanalizace hradit měsíční zálohy ve výši 1.673.000,- Kč“, pak šlo bezesporu právě o zálohy na úhradu nákladů spojených s provozem čističky, což dále vyplývá i z odůvodnění předmětného rozhodnutí. Citované předběžné opatření pozbylo platnosti právní mocí rozhodnutí ve věci samé, tj. právní mocí rozhodnutí ze dne 22. 9. 2006, čj. OŽP/32847-05/4761/05-ott, kterým stejný vodoprávní úřad rozhodl o úpravě vzájemných práv a povinností vlastníků provozně souvisejících kanalizací pro období části roku 2005 a rok 2006. Měsíční platby města Dvůr Králové nad Labem ve výši 1.673.000,- Kč je proto nutno považovat za zálohy na cenu za čištění odpadních vod. Není pravdou, že by posledně zmíněné rozhodnutí bylo vydáno „v jiném řízení“, jak tvrdí žalobkyně. Šlo o konečné rozhodnutí v téže věci, tj. ve věci úpravy vzájemných práv a povinností vlastníků provozně souvisejících kanalizací, na což nemůže mít samo o sobě vliv samotné číslo jednací rozhodnutí ani změna účastníka na straně vlastníka ČOV, ke které v mezidobí došlo v důsledku prodeje předmětné ČOV.

Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že správní orgán měl řízení o uložení pokuty zastavit, nebyl-li schopen vyvrátit tvrzení žalobkyně, že platby města Dvůr Králové nad Labem byly nižší než cena, kterou městu účtovala. Jak je již shora uvedeno, v tomto řízení je a může být posuzována pouze odpovědnost žalobkyně za plnění veřejnoprávní povinnosti vyplývající jí ze zákona o vodovodech a kanalizacích. Vzájemná práva a povinnosti subjektů týkající se provozování vodovodu a kanalizace včetně otázek finančních jsou však práva a povinnosti svou povahou soukromoprávní, o kterých, pokud nedojde k dohodě či jejímu nahrazení rozhodnutím správního orgánu (resp. je napadána správnost takové úpravy) rozhoduje soud v občanském soudním řízení (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2008, čj. 9 As 52/2007-76, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobkyně tedy nemůže bez toho, aniž by za to nesla následky, porušovat své veřejnoprávní povinnosti s odůvodněním, že považuje návazné soukromoprávní vztahy za neplněné, konkrétně že platby města Dvůr Králové nad Labem za čištění odpadních vod nejsou v dostatečné výši. To sice znamená, že soukromoprávní spor ohledně výše ceny nebyl dosud uspokojivě vyřešen, nejde však okolnost vylučující protiprávnost jejího jednání.

Dlužno dodat, že odkaz na bod 11. části „Povinnosti společnosti EVORADO IMPORT, a. s.“ rozhodnutí ze dne 17. 9. 2007 použitý v odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně, tj. že žalobkyně byla v daném případě přerušení přebírání odpadních vod povinna ve smyslu tohoto bodu zajistit náhradní přebírání odpadních vod, nebyl případný. Zmíněný bod 11. vyjmenovává skutečně pouze konkrétní situace (plánované opravy, udržovací a revizní práce), pod které však situaci žalobkyně zahrnout nelze. To však samo o sobě nic nemění na jinak celkově správné úvaze a závěru, že žalobkyně nedovoleně přerušila čištění odpadních vod z kanalizačního systému města Dvůr Králové nad Labem a jednala tak v rozporu s ustanovením § 9 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích, v rozporu s provozním řádem pro provoz ČOV i v rozporu s provozní smlouvou.

S ohledem na shora uvedené krajský soud uzavírá, že žalobkyně tím, že jako provozovatel ČOV ve Dvoře Králové nad Labem neoprávněně přerušila ve dnech 6. až 8. 2. 2012 čištění odpadní vody z městské kanalizace, se dopustila správního deliktu ve smyslu ustanovení § 33 odst. 5 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích. Proto žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný. Ten náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady v soudním řízení vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. září 2013

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu